

исканията на европейската политика. Със удовлетворяването на сръбските искания, Високата Порта ще даде доказателство прѣдъ своето християнско население, че се ръководи отъ принципитѣ на самосъхранението и цѣлкупността на своята империя, спазвани отъ Негово Величество Султана. Сърбия по такъвъ начинъ ще стане сподвижникъ на Високата Порта, сподвижникъ изпратенъ отъ Провидението за възраждането на Изтокъ чрѣзъ Изтокъ“.

Великиятъ визиръ отговорилъ на този ултиматумъ съ единъ категориченъ отказъ да влиза въ прѣговори съ едно васално княжество и заявилъ на Магазиновича, че Високата Порта ще съумѣе да вкара въ правия пѣтъ единъ васалъ, който би се явилъ противъ нея.

Войната между Сърбия и Турция избухна прѣзъ юни.

Европа слѣдѣла съ безпокойство тази неравна борба и се страхувала да не би вълнението да се разпространи по цѣлия полуостровъ. Отъ размѣнената кореспонденция между Лондонъ и Цариградъ се вижда, че английското правителство не-помалко отъ другитѣ било загрижено. Самъ лордъ Биконсфилдъ прѣцѣнилъ лошитѣ послѣдствия на своето упорство, за гдѣто не подписалъ Берлинския меморандумъ.

II.

Срѣща на двамата императори. — Посрѣдничеството на Англия. — Турското правителство прѣдлага условия. — Намѣсата на Русия. — Руски ултиматумъ.

Въ това врѣме императоритѣ Александъръ II и Францъ Иосифъ се срѣцнали въ Рейщадъ. Спорѣдъ нѣкои историци, въ тая срѣща на двамата владѣтели се турили основитѣ на едно руско-австрийско съглашение по Балканскитѣ работи. Като прѣдвиждали, че размирицитѣ на Полуострова не ще се свършатъ само съ войната между Турция и Сърбия, още по-вече, като вѣрвали, че Турция не ще въведе реформи, безъ да бѣде заставена, Рускиятъ и Австрийскиятъ императори се съгласили на извѣстни взаимни отстъпки. Австро-Унгария да вземе Босна и